

Karácsony – Éjféli mise A – B – C

*Ne féljete! Íme, jó hírt hozok nektek.
Ma megszületett a Megváltótok. (vö. Lk 2,10-11)*

Olvasmány

Izajás 9,1-6

A nép, amely sötétségben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál árnyékának országában laknak, azoknak nagy világosság támad. Nagy ujjongással töltöd el őket, kitörő örömet adsz nekik. Úgy örülnek majd színed előtt, ahogy aratáskor szoktak örülni, s ahogy akkor örülnek, amikor a zsákmányt osztják. Mert terhes igáját, a vállára nehezedő rudat, sanyargatója botját összetörted, mint Midián idejében.

Mert gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, s az ő vállára kerül az uralom. Így fogják hívni: Csodálatos Tanácsadó, Erős Isten, Örök Atya, Béke Fejedelme. Messzire kiterjed majd uralma, és a békének nem lesz vége Dávid trónján és királyságában, amelyet a jog és az igazság által megerősít és megszilárdít mostantól fogva mindörökké. Ezt teszi a Seregek Urának féltő szeretete.

Szentlecke

Tituszhoz 2,11-14

Testvéreim! Isten üdvözítő kegyelme megnyilvánult minden ember számára, és arra tanít minket, hogy szakítsunk az istentelenséggel és az evilági vágyakkal. Élünk becsületesen, buzgón és szentül ezen a világon. Várjuk reményünk boldog beteljesedését: nagy Istenünknek és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak dicsőséges eljövetelét. Hiszen ő önmagát adta értünk, hogy minket minden gonosságtól megváltson, megtisztítson, és jótettekben buzgólkodó, választott népévé tegyen.

Evangélium

Lukács 2,1-14

Azokban a napokban Augustusz császár elrendelte, hogy írják össze a földkerekség lakosságát. Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíria kormányzója Kirinus volt. Mindenki elment a maga városába, hogy összeírják.

Galilea Názáret nevű városából József is fölment Dávid városába, a judeai Betlehembe, hogy összeírják eljegyzett feleségével, Máriával, aki gyermeket várt.

Amíg ott tartózkodtak, beteltek Mária napjai, hogy megszüljje gyermekét. Világra hozta elsőszülött fiát, pólyába takarta, és jászolba fektette, mert nem kaptak helyet a szálláson.

A környéken pásztorok tanyáztak a szabad ég alatt, nyájukat őrizték az éjszakában. Egyszerre csak megállt előttük az Úr angyala, és az Úr dicsősége beragyogta őket. Nagyon megrémültek.

Az angyal így szólt hozzájuk: "Ne féljete! Íme, jó hírt hozok nektek, amely nagy öröm lesz az egész népnek. Ma megszületett a Megváltótok, az Úr Krisztus, Dávid városában. Ez lesz nektek a jel: Kisdedet találtok pólyába takarva és jászolba fektetve."

Az angyalt hirtelen nagy mennyei sereg vette körül. Istent dicsőítve ezt zengték: Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön a jóakarató embereknek!

Elmélkedés

Az éjszaka közepén, miközben mindenki mély álomban fekszik, az Ige, aki "Istennél volt, és Isten volt az Ige" emberré lesz. Mindenkinek "hatalmat ad, hogy Isten fiává legyen" (ld.: Jn 1,12), aki befogadja őt, az emberré lett Igét. Ez a középpontja annak a titoknak, amelyet Karácsonykor ünneplünk.

Ez a tömör kijelentés éppúgy nem egy mítoszra utal, mint egy ideológiai kifejezésre.

Tudjuk, hogy a Messiás, a Megváltó és Úr egy bizonyos napon, egy bizonyos helyen megszületett. A születésről, magáról semmit sem tudósítanak, csak Máriát látjuk, amint a gyermekről gondoskodik. A születés titka érintetlen marad éppúgy, mint ennek az Elsőszülöttnak páratlan mivolta, aki Isten és ember egyszerre.

Egy azonban látható: Isten rokonszenve a kicsinyek és megalázottak iránt. Rájuk irányul jósága. A mezőn lévő pásztorok képében ők voltak az elsők, akiknek hírt vittek az igaz és jó Pásztorról. A jel, amit kaptak egyértelmű volt: a gyermek és születésének körülményei egyenesen a szegénységet testesítették meg. Egy olyan üzenetnek, mint amilyent az angyal hozott, mély visszhangot kellett kelteni a szívükben. Sietve futnak, hogy a hír igazságát megvizsgálják. És valóban azt találják, amit bensőjükben keresnek és remélnek: a gyermeket, Isten jelének megtestesítőjét. Ez a jel elég erős számukra. Elfogadják a Megváltót és azonnal az Örömhír első hirdetői lesznek, örvendetes élményüket továbbmondják környezetükben.

Mennyire valóságos számunkra Isten jele ma? Nem elég, ha meghatottan a jászol fölé hajolunk. Mi is – miként a pásztorok – arra vagyunk hivatva, hogy szívünk mélyéből hálásak legyünk, higgyünk és ebből a hitből éljünk. Mária példaképünk lehet. Ő hagyta, hogy Isten vezesse és megőrizte titkait szívében, hogy Teremtőjével mindig újra átímdokozza azokat.